''பரிசன வேதி பரிசித்த தெல்லாம்
வரிசை தரும்பொன் வகையாகு மாபோற்
குருபரி சித்த குவலயம் எல்லாந்
திரிமலந் தீர்ந்து சிவகதி யாமே''. (திருமந்திரம் - 2054)

மெய்ப்பொருளை உணர விரும்பும் சாதகன் சிறந்த குருவின் அருளாலும், தன்னுடைய பயிற்சியாலும் இறை அனுபவத்தைப் பெற்று அதிலே திளைத்து நிற்கின்றான். ஆனால், குரு என்று தம்மைப் பற்றிக் கூறிக் கொள்ளும் பலரும் சற்குரு ஆகமாட்டார்கள். சாதகனின் நோக்கம் தனது உள்ளத்திலே படிந்துகிடக்கும் அறியாமை என்னும் இருளைப் போக்குவதாகும். குரு என்றாலே இருளைப் போக்குபவர் என்று பொருள். சமுதாயத்தில் பல பேர்கள் தங்களைக்குரு என்று கூறிக்கொண்டு இருளை வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதையும் காண்கின்றோம். அவர்களை நாடினால் நம்முடைய அறியாமை அதிகரிக்கும். ''குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்'' **என்பார் திருமூலர்**. அஞ்ஞான இருளை நீக்கும் முறைகளைத் தெரிந்துகொள்ளாத **ஒருவரைக்** குருவாக ஏற்றுக்கொண்டால் எப்படியிருக்கும்? ஒரு குருடனை மற்றொரு குருடன் அழைத்துச் செல்வது போலல்லவா இருக்கும். **அந்த இரண்டு** குருடர்களும் தங்களுடைய அறியாமையைப் போக்கிக் கொள்ளாமல் மாயக்குழியில் விழுந்தே மடிவர். ஆகவே, பக்குவமடைந்த சாதகன் **உண்மையான** குருவினையே நாடுவான்.

''குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்;
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்;
குருடுங் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடுங் குருடும் குழிவிழு மாறே''. (திருமந்திரம் - 1680)

போலிக்குருவை எவ்வாறு அறிந்துகொள்வது? திருமூலர் தெளிவாகப்பதில் அளிக்கின்றார். அத்தகையவர்கள் இறை உணர்வு இல்லாதவர்களாக இருப்பார்கள். மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்து இருக்கமாட்டார்கள். வேதங்கள், உபநிடதங்கள், ஆகமங்கள் ஆகியவற்றின் உண்மைகளை உணர்ந்து, சிக்கலின்றிப்பிறருக்கு உணர்த்தும் ஆற்றலைப்பெற்றிருக்க மாட்டார்கள். அடக்கமின்றி இருப்பார்கள். பிறரை நிந்திப்பார்கள். தான் என்கின்ற நிலையில் மூழ்கிக் கிடப்பார்கள். பேரின்பத்தை அடைவதற்கான உபாயங்களை அறியாதவர்களாக இருப்பார்கள். அறிவில்லாமலும், அறிவில்லாத செயல்களில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் இருப்பார்கள். காமம் முதலிய உணர்ச்சிகளிலிருந்து விடுதலை பெறாத நிலையில் கீழ்த்தன்மை பொருந்திக் கற்பிப்பார்கள். உலக போகங்களை உணர்த்தும் இத்தகையவர்களுக்குச் சிவத்தியானம் விளையாது. மந்திரங்களிலும், தந்திரங்களிலும் யோகத்திலும் ஞானத்திலும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் அவற்றை உபதேசம் செய்தலை வயிற்றுப்பாட்டுக்காக ஒரு தொழிலாக

வைத்துக்கொண்டிருப்பர். இத்தகையவர்கள் அசற்குரு ஆவர். இவர்களை நாம் நீக்க வேண்டும்.

"உணர்வொன் றிலாமூடன் உண்மையோ ராதோன்
கணுவின்றி வேதா கமநெறி காணான்
பணிவொன் றிலாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோன் அசற்குரு வாமே".

(திருமந்திரம் - 2044)

இறைவன் அருளால்தான் உண்மையான குருவைப் பெற இயலும். நம்முடைய மனப்பக்குவமே இறைவனுடைய அருளுக்கு எடுத்துக் காட்டாகும், நமது மனமானது மாயையாகிய கண்ணாடி போன்றது. பக்குவம் பெறாதபோது அந்தக் கண்ணாடியானது ஆணவ மலத்தால் பொருள்களைப் பெரிதாகக் காட்டி நம்மை ஏமாற்றும் வஞ்சனைக் கண்ணாடியாக உள்ளது. கல்வி, கேள்வி இவற்றால் நமது அறிவை வளர்த்துக்கொண்டு இந்த வஞ்சனையைப் பற்றி நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பக்குவ உள்ளங்கள் இதை உணர்ந்துகொள்ளும். பக்குவமில்லாத உள்ளங்கள் பிறர் விளக்கிச் சொன்னாலும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளா. அந்த நிலையில் உண்மைக் குரு இவர்களுடைய வாழ்வில் திருவடி எடுத்து வைக்க மாட்டார். இவர்கள் இன்னும் வினைப்பயனை அனுபவிக்க வேண்டி உள்ளது.

"மனத்தில் எழுந்ததோர் மாயக்கண் ணாடி;
நினைப்பின் அதனில் நிழலையும் காணார்
வினைப்பயன் போக விளக்கியும் கொள்ளார்;
புறக்கடை இச்சித்துப் போகின்ற வாறே" **(திருமந்திரம் - 1681)**

பக்குவமில்லாத உள்ளம் எப்படியிருக்கும் என்றும் திருமூலர் விளக்குகின்றார். பக்குவமற்றவர்களுடைய வாய் ஒன்று சொல்லும், மனம் ஒன்று சிந்திக்கும், உடல் ஒன்று செய்யும். இவை மூன்றும் ஒரேவழிப்பட நில்லாது வெவ்வேறு வழிகளில் செயல்படும். இதைத் திருமூலர் "பஞ்சத் துரோகம்" என்கிறார். மேலும் இவர்கள் மலங்களின் தன்மையை உணர்ந்து அவற்றை மாற்றும் வழிகளில் ஈடுபட மாட்டார்கள். காமம் போன்ற மயக்கங்களில் தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்வார்கள்.

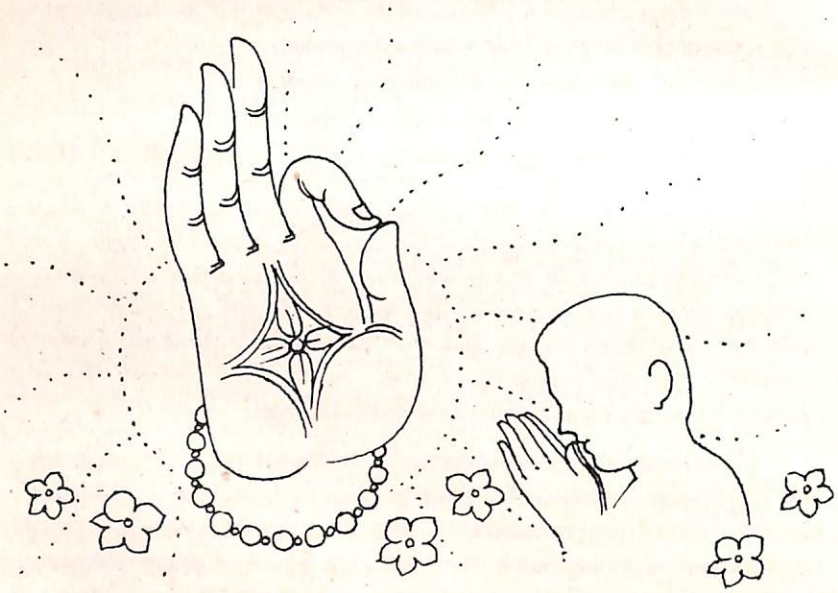
இதற்கு மாறாகப் பக்குவ நிலையில் உள்ளவர் நல்ல குருவைத் தேடி அவரிடமிருந்து அறிவினைப் பெறத் துடிப்பர். சத்துவ குணம் மிக்கவராய் இருப்பர். பரம்பொருளை அடையும் எண்ணம் மனதிலே நிறைந்து நிற்பர். அறநெறியில் தளரமாட்டார். அவர்களுக்கு ஞானத்தின்கண் விருப்பம் நாளுக்கு நாள் வளரும். அவர்களுடைய உள்ளமாகி நிலத்தில் நல்ல விதைகளை விதைக்கின்றார். ஐம்புல ஆசைகள் அந்த நிலத்தில் வாழும் கிருமிகளைப் போன்றவை. அவைகளை விட்டால் விதைகளை வளரவிடாது அழித்துவிடும். ஆனால் நல்ல சாதகர் அந்தக் கிருமிகளை யோக

முயற்சியாலும், மெய்யுணர்வாகிய வெப்பத்தாலும் அழித்துவிடுவர். எனவே, சிவஞானம் என்னும் விதை அவர்களுடைய உள்ளத்திலே ஆழ்ந்து, ஊன்றி வளர்ந்து பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும்.

''பதைக்கின்ற போதே பரமென்னும் வித்தை
விதைக்கின்ற வித்தினை மேல்நின்று நோக்கிச்
சிதைக்கின்ற சிந்தையைச் செவ்வே நிறுத்தி
இசைக்கின்ற அன்பருக் கீயலு மாமே''. (திருமந்திரம் - 1692)

கடைசியில் திருமூலர் நமக்கெல்லாம் உபதேசிப்பது, ''சிறந்த குருவினைக் கொள்ளுங்கள்; அவருக்கு உடல், பொருள், ஆவியை அர்ப்பணியுங்கள்; அவருடன் ஒன்றி நின்று அவர் கூறும் உபதேச மொழியினை ஆழ்ந்து சிந்தித்து, தெளிந்து அதனால் சிவபதம் என்னும் பயனைப் பெறுங்கள்'' என்பதாகும்.

''கொள்ளினும் நல்ல குருவினைக் கொள்ளுக;
உள்ள பொருள்உடல், ஆவி யுடன் ஈக;
எள்ளத் தனையும் இடைவிடா தேநின்று
தெள்ளி அறியச் சிவபதந் தானே''. (திருமந்திரம் - 1693)

14. "ஐந்தெழுத்து மந்திரம்"

"நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க"

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்த சிவபுராணத்தில் இந்த மந்திரம் முதலாவது அடியாக வருகின்றது. பாடுவோர் உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் மந்திரம், கேட்போர் மனதை உருகச் செய்யும் மந்திரம். இந்த மந்திரத்தை மனத்திற்குள் தியானிக்கலாம். பிறர் காதில் கேளாதபடி மெல்ல மெல்ல உச்சரித்துச் சொல்லலாம். வெளிப்படையாகவும் சொல்லலாம். இறைவனுடைய திருநாமம் ஓதினாலே நன்னெறியைத் தரும் சிறப்புடையதாகும். மந்திரம் இறைவனுடைய சொரூபமாகும். எனவே, மந்திரச் சொற்கள் அருட்தன்மை பெற்றவை. இறைவனை அடைவதற்கு இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட சொற்களே மந்திரங்களாகும். அவற்றை இறைவனுடைய அடியார்கள், இறையுணர் வாளர்கள் ஆகியோர்கள் வாயிலாகப் பெறுகின்றோம். இவர்கள் நிறை மொழி மாந்தர் எனப்படுவார்கள். அவர்களுடைய ஆணையில் கிளர்ந்தவை மந்திரங்கள். மந்திரங்களைத் தொல்காப்பியர் மறைமொழி என்பார். மந்திரங்கள் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நாம் விரும்பும் பயனைக் கொடுக்க வல்லவை என்பது மட்டுமன்று. சிந்தையிலே இறைவனுடைய நாமமாகிய மந்திரத்தை நிலையாக நிறுத்தி வைக்கப் பழகிக் கொண்டோமானால் இறப்பு, பிறப்பு நிலைகளிலிருந்து விடுபட்டு, இறைவனடியைப் பற்றி என்றும் மாறாத இன்பத்தில் திளைத்து நிற்கலாம் என்பது அருள் அனுபவம்.

நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்து வேதங்களுக்கு இருதயம் போன்றது. ருக், யஜுர், சாம வேதங்களில் நடுவாக நிற்பது யஜுர் வேதமாகும். யஜுர் வேதத்தில் நடுவாக இருப்பது நான்காம் சம்ஹிதையாகும். இதற்கு நடுநாயகமாக நிற்பது ஸ்ரீருத்திரம் ஆகும். இதன் நடுவில் வருவது நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தாகும். திருவைந்தெழுத்தை வேதங்களின் சாரம் என்றும் பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். இந்த மந்திரத்தை இடையறாது உச்சரிப்பவர்கள் சிவமாம் தன்மையைப் பெறுகின்றனர் என்று ஸ்ரீருத்திரத்திலிருந்தே உணரலாம். உடலுக்கும், உயிருக்கும் ஆழ்ந்த தூய்மையையும், வற்றாத இன்பத்தையும் இம்மந்திரம் கொடுத்தருளும்.

திருஞானசம்பந்தர் பெருமானுக்கு உபநயனப் பருவம் வருகின்றது. வேத விதிகளின்படி சடங்குகள் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன. அந்தணர்கள் வேதம் ஓதினர். மந்திர உபதேசம் செய்தனர். தமக்கு மந்திரம் உணர்த்த வந்த அந்தணர்களுக்கே, அவர்களுடைய ஐயங்களைத் தீர்த்து வேதமந்திரங்களின் உட்பொருளை எடுத்துச் சொல்லி, மனம் தெளியும் வகையில், எல்லா மந்திரங்களும் தோன்றுவதற்கு முதற்காரணமாய் இருப்பது சிவபெருமானுடைய திருவைத்தெழுத்தேயாகும் என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் கூறி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ர திருப்பதிகம் என்கிற ஒப்பற்ற திருப்பதிகத்தை அருளிச் செய்ததாகச் சேக்கிழார் பெருமான் கூறுகின்றார்.

''மந்திரங் களான வெலாம் அருளிச் செய்து மற்றவற்றின்
வைதிக நூற் சடங்கின் வந்த
சிந்தை மயக் குறும்ஐயம் தெளிய எல்லாம்
செழுமறையோர்க் கருளியவர் தெளியும் ஆற்றால்
முந்தை முதல் மந்திரங்கள் எல்லாம் தோன்றும் முதலாகும்
முதல்வனார் எழுத்தஞ் சென்பார்
அந்தியினுள் மந்திரம் அஞ் செழுத்து மேயென்று
அஞ்செழுத்தின் திருப்பதிகம் அருளிச் செய்தார்''

(பெரியபுராணம் - 2164)

நான்மறைகளின் முடிவான மந்திரமாக திருவைந்தெழுத்து நிற்கின்றது என்றும் தேவர்களுடைய சிந்தனையில் நின்று அவர்களை ஆளுகின்றது என்றும், தூய்மை மனம் பொருந்திய அந்தணர்கள் என்றும் ஓதுவது ஐந்தெழுத்தே என்றும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் கூறுகின்றார்.

''மந்திரம் நான்மறை யாகி, வானவர்
சிந்தையுள் நின்று அவர் தம்மை ஆள்வன
செந்தழல் ஓம்பிய செம்மை வேதியர்க்கு
அந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செ முத்தும்மே''

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குத் திருப்பெருமணநல்லூரில் திருமண நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ''எம்பெருமானே! இந்த இல்வாழ்க்கை வந்து சூழ்ந்து விட்டதே! மணப்பெண்ணுடன் சிவனடி சேருவேன்'' என்கின்ற ஆசை பொங்கி அங்குள்ள திருக்கோவிலை அடைந்து இறைவன் மீது மனம் உருகப்பாடியபொழுது, சிவபெருமான் அவர்களுக்கு அருள் செய்து தனது சோதியில் வந்து கலந்துகொள்ள அருளினான். அந்த நிலையில் உண்மையான நெறி சிவநெறியாகும் என்றும், அந்த நெறியே ஐந்தெழுத்தாகும் என்றும், அந்த ஐந்தெழுத்தே நான்கு வேதங்களின் மெய்ப்பொருளாகும் என்றும், பொருள்படும் வகையில் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தை அவ்விடத்திலேயே அருளிச் செய்து,

இறைவனுடைய சோதியிலே உறவினருடனும், சுற்றத்தாருடனும் புகுந்தார். இறைவனுடைய திருமந்திரமான நமச்சிவாய என்கிற மந்திரத்தைப் பெரும் ஆவலுடன், உள்ளம் உருகியும் ஓதுவார்கள் இறைவனடி சேருவார்கள் எனகிற கருத்துடன் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் இந்தப் பதிகத்தைப் பாடுகின்றார்.

"காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே"

திருவைந்தெழுத்து ஐந்து வகைப்பட்டது எனப்பெரியோர்கள் வைத்துள்ளனர். அவை முறையே ஸ்தூல ஐந்தெழுத்து, சூக்கும ஐந்தெழுத்து, காரண ஐந்தெழுத்து, மகாகாரண ஐந்தெழுத்து, மகாமனு ஐந்தெழுத்து எனப்படுவன. நமச்சிவாய என்பது தூல ஐந்தெழுத்து. சிவாயநம என்பது சூக்கும ஐந்தெழுத்து. சிவாயசிவ என்பது காரண ஐந்தெழுத்து. சிவ என்பது மகாகாரண ஐந்தெழுத்து. சி என்பது மகாமனுவுமாகும்

பொதுவாக நமசிவாய என்கிற மந்திரத்திற்கு "சிவனுக்கு நமஸ்காரம்" என்று சொல்லுக்குப் பொருளாகக் கூறலாம். ஆனால், இம்மந்திரத்தில் பல அரிய பொருள்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு எழுத்திற்குள் ஆழ்ந்த தத்துவங்கள் உண்டு. இவற்றை மிக நுட்பமாக ஆகமங்களும், சித்தாந்தங்களும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. அவற்றின் சாரத்தை திருமந்திரம் நமக்கு விரிவாகத் தந்துள்ளது. திருமூலர்பெருமானின் விளக்கங்களில் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

உயிர்களுடைய் நன்மைக்காக இறைவன் இடையறாது திருக்கூத்தினை நிகழ்த்தி வருகின்றான். இந்தத் தாண்டவம், அற்புதத்தாண்டவம், ஆனந்தத் தாண்டவம், அனவரதத் தாண்டவம், பிரளயத் தாண்டவம், சங்காரத் தாண்டவம் என்று ஐவகைப்படும். இந்தத் தாண்டவங்கள் அனைத்தும் திருவைந்தெழுத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். இறைவனுடைய அருட்சக்தி படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் என்கிற ஐந்து தொழில்களுக்கு மூலகாரணமாக இருக்கின்றது. இந்த அருட்சக்தியின் அடையாளமே பிரணவமாக நிற்கின்றது. ஓம் எனும் எழுத்தே பிரணவமாகும். இந்த ஒப்பற்ற பிரணவமாகிய எழுத்தே இறைவனுடைய தாண்டவமும் ஆகும் என்பார் திருமூலர். அத்தாண்டவம் அனுக்கிரகத்தையே முதல் தொழிலாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது. அதுவே சிவத்தினுடைய நிலையுமாகும். அந்தக் கூத்து நடைபெறும் இடம் பொன்னம்பலமாகும் என்பார் திருமூலர்.

''தாண்டவ மான தனியெழுத் தோரெழுத்
தாண்டவ மான தனுக்கிர கத்தொழில்
தாண்டவக் கூத்துத் தனிநின்ற தற்பரந்
தாண்டவக் கூத்துத் தமனியந் தானே'' **(திருமந்திரம் - 888)**

ஓம் என்கின்ற பிரணவமும், திருவைந்தெழுத்தும் ஒரே பொருளை விளக்கும். அடுத்துத் திருவைந்தெழுத்தே இறைவனுடைய திருவடிவம் என்று திருமூலர் கூறுகின்றார். ஆனந்தமயமாகிய இறைவனுடைய திருக்கூத்தை ஐந்தெழுத்து நிலையிலிருந்தே காணலாம். ஆ, ஊ, இம் என்கின்ற எழுத்துக்களின் சேர்க்கை பிரணவ ஒலியாகும். இம்மூன்று எழுத்துக்களையும் நமச்சிவாய என்கிற ஐந்து எழுத்துக்களுடன் சேர்த்தால் எட்டெழுத்தாகும். இவையே இறைவனுடைய திருவடிகள் என்று திருமூலர் விளக்குகின்றார். இப்பரம்பொருளே ஐந்தெழுத்திலுள்ள யகரமாகிய ஆன்மாவில் விளங்கும் என்றும் அவையே ஐம்பத்தோரு எழுத்துக்களாகவும் நிற்கும் என்றும் கூறுகின்றார். பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்றாக வழங்கி வந்திருக்கலாம் என்று இதனால் நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. மேலும், திருமூலர் இறைவனுடைய திருவடிகள் ஏழாயிரம் என்கின்றார். இறைவனுடைய அருட்சக்திக்கான ஏழு வகை ஆற்றல்களை இது குறிக்கலாம் என்றும் தோன்றுகின்றது. ஆகமொத்தம் இறைவனே ஓரெழுத்தாகவும், ஐந்தெழுத்தாகவும், ஐம்பத்தொரு எழுத்தாகவும், பலவித மான ஆற்றல்களாகவும், இயங்குகின்றான் என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

''இணையார் திருவடி எட்டெழுத் தாகும்
இணையார் கழலிணை யீரைஞ்ச தாகும்
இணையார் கழலிணை ஐம்பத்தொன் றாகும்
இணையார் கழலிண்ணை ஏழாயிரமே'' **(திருமந்திரம் - 898)**

வேதங்களும், ஆகமங்களும் இந்த ஐம்பத்தோரு எழுத்தில் அடங்கும். இவற்றைப் பற்றி மேலும் ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் அவ்வனைத்தும் திருவைந்தெழுத்தில் அடங்கும் என்கிறார் திருமூலர். இவ்வைந்தெழுத்தே தூல ஐந்தெழுத்து எனப்படும். இதனையே மாணிக்கவாசகர் **''நமச்சிவாய வாழ்க''** என்று அருளிச் செய்தார். **''நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே''** என்றார் திருஞானசம்பந்தர். ''நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே'' என்றார் திருநாவுக்கரசர். **''நந்திநாமம்நமச்சிவாயவே''** என்றார் திருஞானசம்பந்தர். திருவைந்தெழுத்தாவது உலகிலும், உயிரிலும், உடலிலும் பரவி நிற்கும். உள்ளத்தோடு தோய்ந்திருப்பது ஐந்தெழுத்தாகும். உடலிலுள்ள ஆதாரங்களில் நிலைத்து நிற்பதும் ஐந்தெழுத்தாகும். இவற்றை நாம் முழுமையாக உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் மந்திரங்களை உணர்ந்த பெரியார்களிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

"ஐம்ப தெழுத்து அனைத்து வேதங்களும்
ஐம்ப தெழுத்து அனைத்து ஆகமங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தின் அடைவை யறிந்தபின்
ஐம்ப தெழுத்தே அஞ்செழுத் தாமே" (திருமந்திரம் - 2698)

நாம் எழுப்பும் ஒலி பேச்சின் வடிவாக வெளிவருகின்கிறது. சாதாரணமாக அது தொண்டையிலிருந்து கிளம்புகின்றது என்று நினைக்கின்றோம். உடல்கூறு வல்லுநர்கள் அவ்வாறே நமக்குத் தெரிவிக்கின்றனர். நம்முடைய முன்னோர்கள் இவ்வாறு கருதவில்லை. நமது காதுகளுக்குப் புலனாகாத ஒலி நமது உடலிலேயே பரவி நிற்கின்றது என்று கூறினார்கள். மூலாதாரம் முதல் வயிறு வரை இந்த ஒலி சூக்கும நிலையில் நிற்கின்றது. வயிறு முதல் நெஞ்சு வரை சற்று கேட்கக்கூடிய வகையில், ஆனால் உள்ளத்தோடு கலந்ததாய், நிற்கின்றது. நெஞ்சு முதல் கழுத்து வரை இருக்கின்ற இடத்தில் எழுத்துடன் கலக்க ஆரம்பிக்கின்றது. பின்னர் கழுத்துக்கு மேல் அது பேச்சொலியாக எழும்புகின்றது. இவ்வாறேதான் நமது வாயினால் உச்சரிக்கப்படும் ஐந்தெழுத்தும் உடலின் அடிப்பாகத்திலிருந்து கிளம்புகின்றது. செவிப்புலனுக்கு அப்பாற்றபட்ட ஒலியாக நம் உடலிலேயே பிறந்து, பின்னர் முடிவாக நமச்சிவாய என்கின்ற ஒலியுடன் வாயிலிருந்து எழும்பும். இதிலிருந்து, இறையுணர்வின் அடிப்படையிலேயே இறைவனுடைய திருநாமம் நம்முள் தோன்றி பேச்சொலியாக எழும்பும் என்பதை புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஓசை, ஒலி ஆகிவற்றின் நுட்பமான நிலைகளைப் பற்றி அனுபவம் பெற்ற சாதகர்களிடமிருந்து கேட்டு, அறிந்து, பயிற்சி செய்து, பலன்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் சிறந்ததாகும்.

"வாயொடு கண்டம் இதயம் மருவு உந்தி
ஆய இலிங்கம் அவற்றின்மேல் அவ்வாய்த்
தூயதோர் துண்டம் இருமத்தகம் செல்லல்
ஆயது ஈறாம் ஐந்தோடு ஆம் எழுத்து அஞ்சுமே"
(திருமந்திரம் - 2701)

இந்த நுட்பமான ஐந்தெழுத்து ஒலியானது நம்முடைய சுவாசத்திலேயே சேர்ந்து நிற்கின்றது என்பதையும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பார் திருமூலர். நம்து உடலில் வலது, நடு, இடது பக்கங்களில் மூன்று நாடிகள் உள்ளன. சாதாரணமாகச் சுவாசமானது வலது, இடது, நாடிகளில் உட்சென்று வெளிவருவதே திருவைந்தெழுத்தின் நிலையுமாகும். இதை உணர்ந்து நமது சுவாசப் பயிற்சியையே திருவைந்தெழுத்தை ஓதும் மார்க்கமாகச் செய்யவேண்டும் என்கிறார் திருமூலர்.

"ஞாயிறு திங்கள் நவின்றெழு காலத்தில்
ஆயுறு மந்திர மாரும் அறிகிலர்
சேயுறு கண்ணி திருவெழுத் தஞ்சையும்
வாயுற வோதி வழுத்தலு மாமே" (திருமந்திரம் - 2703)

சிவாயநம என்பது சூக்கும ஐந்தெழுத்தாகும். அதில் சி என்பது சிவன், வ என்பது சக்தி ய என்பது உயிர், ந என்பது மலம், ம என்பது மாயை ஆகும். சூக்கும திருவைந்தெழுத்து இறைவனுடைய அருட்சக்தியாகும் என்பார் திருமூலர். ஐந்தெழுத்தை ஓதுவதால் துன்பத்தைக் கொடுக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாயி ஆகிய ஐந்து மலங்களும் நீங்கும். நம்முடைய வினைகள் ஒழியும். நமது இறப்புக்கும், பிறப்புக்கும் காரணமாக இருந்துவரும் பாசம் உயிரைப் பற்றாது. பாசம் நீங்கியபொழுது உயிரானது சிவத்தின் தன்மையையும் பெறுகின்றது.

ஆகவே, இந்த மந்திரத்தை முறைப்படி ஓத வேண்டும். தூல ஐந்தெழுத்தை ஓதி ஓதிப்பக்குவம் பெற்றதன் அடிப்படையில் சூக்கும ஐந்தெழுத்தை ஓதும் தகுதியைப் பெறலாம் எனச் சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன. நமச்சிவாய என்னும் நாமத்தை நாள்தோறும் எண்ணி எண்ணித் தீக்கை பெறுபவர்கள் அடுத்த கட்டமாக சூக்கும ஐந்தெழுத்தை ஓதும் பெருமையைப் பெறுகின்றார்கள் என்றும் சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இதையே மாணிக்கவாசகர்பெருமான்

''நானேயோ தவம் செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன்
தேனாய்இன் அமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்
தானேவந்து எனதுள்ளம் புகுந்துஅடியேற்கு அருள்செய்தான்
ஊனாரும் உயிர் வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே''

என்று பாடுகின்றார்.

சிவாயநம என்னும் சூக்கும ஐந்தெழுத்து சக்தியின் அடையாளம் என்கின்ற நிலையில் ஐம்மலங்களைத் தன்னுள் கொண்டிருந்தாலும், ஓதுவார்களுடைய பக்குவத்திற்கு ஏற்ப பலன்களைத் தரும். பாசத்தை அழிக்க, பிறப்புக்கு முடிவுகட்ட இது ஒரு முக்கிய பாதையாகும் என்று திருமூலர் கூறுகின்றார்.

''சிவன்சக்தி சீவன் செறுமல மாயை
அவஞ்சேர்த்த பாச மலம் ஐந்தகலச்
சிவன்சத்தி தன்னுடன் சீவனார் சேர
அவம்சேர்த்த பாசம் அணுககி லாவே'' **(திருமந்திரம்...2710)**

''சிவனரு ளாய சிவன்திரு நாமஞ்
சிவனரு ளான்மாத் திரோத மலமாயை
சிவன்முத லாகச் சிறந்து நிரோதம்
பவம தகன்று பரசிவ னாமே'' **(திருமந்திரம்...2711)**

சிவாயநம என்னும் திருவைந்தெழுத்தை எவ்வாறு ஓத வேண்டும்? நம என்ற எழுத்துக்களை நாவினுள் கழுத்துப் பிரதேசத்தில் நிறுத்தி வைக்கவேண்டும் என்கின்றார் திருமூலர். நம என்னும் எழுத்துக்கள்

மலத்தைக் குறிக்கின்றன. சிவ என்னும் எழுத்தைச்சிந்தையுள் நிறுத்தி வைக்க வேண்டும். சிவ என்னும் எழுத்துக்கள் சிவத்தையும், சக்தியையும் குறிக்கும். ஆகவே, இந்த எழுத்து நிலையாகச் சிந்தையில் வைக்கப்பட வேண்டும். அதாவது, நம்முடைய நான்கு அந்தக்கரணங்களில் சிந்தையானது உயிருக்கு உயிராக நிற்கும் இறைவனுடைய திருவடிகளை அடையும் தகுதியைப் பெற்றது. அந்தச் சிந்தையில் வெவ்வேறு எண்ணங்களை அடைத்து, நிரப்பி வைக்காமல் சிவ என்னும் நாமத்தையே பரவச் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் தானாகவே சிந்தையானது சிவனிடத்தில் ஒடுங்கும். நமது வினைக்கடன்கள் தீரும். இறைவனுடைய திருவருள் கிடைக்கும். அதனால் இறை உண்மையைப் பற்றித் தெளிவு தோன்றும். மனத்திலே அறிவு ஒளி சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும். இறப்பு, பிறப்பு என்கின்ற சூழலை விட்டு அகலலாம்.

"நமவென்று நாமத்தை நாவில் ஒடுக்கிச்
சிவவென்று நாமத்தைச் சிந்தையு ளேற்றப்
பவமது தீரும் பரிசும தற்றால்
அவமதி தீரும் அறும்பிறப் பன்றோ" (திருமந்திரம் - 2717)

சிவாயநம என்று எப்பொழுதும் எண்ணிக்கொண்டு மனதை ஒருமைப்படுத்தி, வெளிப்புறப்பொருட்கள் மீது மனத்தைச் செலுத்தாது சாதகம் செய்தால் எத்தனை தீங்குகளும் வராதபடி, இடையூறுகள் ஒன்றும் ஏற்படாதவாறு, இறைவனுடைய திருவடிப்பேற்றினை அடையலாம். பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறலாம். மலத்தால் ஆகிய துன்பம் நீங்கும். கரணங்கள் இறைவனையே நாடிச் செல்லும். அச்சம் நீங்கும் உள்ளத்தில் நிலைபெற்ற ஆனந்த உணர்வு தங்கும். இத்தகைய அனுபவத்தைச்சிவாயநம என்றும், சிவாயசிவசிவ என்றும் ஓதிப் பெறலாம் என்பார் திருமூலர்.

" சிவாய நமவெனச் சித்தம் ஒருக்கி
அவாயம் அறவே யடிமைய தாக்கிச்
சிவாய சிவசிவ வென்றென்றே சிந்தை
அவாயங் கெடநிற்க ஆனந்த மாமே" (திருமந்திரம் - 2718)

வேதங்களும், ஆகமங்களும் பரம்பொருளை விளக்குகின்றன. அவற்றை ஓதி உணர்வதன் மூலமாக இறைவனை உணரமுடியும் உண்மைதான். ஆனால், வேதங்களும், ஆகமங்களும் முடிவான பொருளல்ல. முடிவான பொருள் பரம்பொருளே ஆகும். அந்தப் பரம்பொருளான சிவத்தைக் குறிப்பது ஒரே எழுத்து. அதுவே சிகாரம் ஆகும். நமச்சிவாய என்று முதலில் ஓதிப் பின்னர்ச் சிவாயநம என்று செபித்து பின்னர்ச் சிவாயசிவ என்று சிந்தையுள்ளே வைத்து, பின்னர்ச்சிவசிவ என நினைத்து, ஓதி கடைசியாகப் பரம்பொருளைக் குறிக்கும் ஒரே எழுத்தான சிகாரத்தை மனதிலே நிறுத்தி வைப்பது பரம்பொருளோடு ஒன்றி, உடனாய்

இருக்கும் நிலையைத் தரும். ஆகவே, சந்தேகத்தை நீக்கி விடுங்கள். அவ்வெழுத்தின் உண்மையை உணர்ந்துகொள்ளக் குருவினை அணுகி, குருவின் திருவருள் பெற்று முயற்சியை மேற்கொண்டு, சாதனையைப் புரியுங்கள். பரந்த பிறவிக்கடல், இறப்பு, பிறப்பு என்று மாறி மாறி நிலை பெற்று மூழ்கித் தவிக்கின்றோம். நம்முடைய குறிக்கோள் அக்கடலினுடைய கரையைச் சேர வேண்டும். அதற்கான ஒரு தோணி வேண்டும். அத்தோணி வலுவானதாக அமைந்திருக்க வேண்டும். திருவைந்தெழுத்தின் உண்மையை உணர்ந்து அதை ஓதுவதே பிறவிக்கடலைக் கடக்கும் அருமையான தோணியாகும் என்கின்றார் திருமூலர். **"அஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை"** என்பார் மாணிக்கவாசகர்.

"அங்கமும் ஆகம வேதம தோதினும்
எங்கள் பிரானெழுத் தொன்றில் இருப்பது
சங்கைகெட் டவ்வெழுத் தொன்றையுஞ் சாதித்தால்
அங்கரை சேர்ந்த அருங்கல மாமே" **(திருமந்திரம் - 2720)**

அருமையான ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தைப் ''பொன்னான மந்திரம்'' என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். இதைத்தொடர ஓதிப்பயின்றால் இறப்பும், பிறப்பும் கூடாது. இறைவனுடைய திருநடனத்தைக் காணலாம். சிவமாம் தன்மை பெற்ற பெருவாழ்வு கிடைக்கும். உடலும், உயிரும் அருள்மயமானதாகும். உயிரானது உடலை விட்டுப் பிரியும்பொழுது ஐந்தெழுத்து மந்திரம் பாதுகாவலாக நிற்கும். **"அரணம் கைகூட்டுவது அஞ்செழுத்தாமே"** என்பது திருமந்திரம். ஆனால், இந்தப் பலன்களை நாம் பெறுவதில்லை. அதற்குக் காரணம், முற்பிறவியில் நாம் செய்த தீவினையே ஆகும். தீவினைகளை நாம் அடுக்கிக் கொண்டே போகும்பொழுது, ஐந்தெழுத்தின் அருமை நமக்குப்புலப்படுவதில்லை. ஆனால், இறைவனுடைய அருள் நமக்குக் கிட்டும்பொழுது வாய் தானாகவே சிவசிவ எனத்தோத்திரம் செய்யும். அவ்வாறு செய்யும்பொழுது நின்ற தீவினைகள் கெட்டு ஒழியும். ஒளிபெற்ற உடல் கிடைக்கும். ஓதுவோர் சிவமாம் தன்மை பெறுவர். சிவயோகம், சிவபோகம் என்கின்ற பெரும் பேறுகள் கிட்டும்.

"சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே" **(திருமந்திரம் - 2716)**

திருநாவுக்கரசரின் பெருமையைப் பல்லவ மன்னன் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அவருக்குப் பல துன்பங்களை விளைவிக்கின்றான். அவரைக் கல்லில் கட்டி கடலில் பாய்ச்ச ஆணையிடுகின்றான். அது எவ்வாறாயினும் ஆகுக! என்று இறையுணர்வு மிக்கவராக திருநாவுக்கரசர்

திருவைந்தெழுத்தை மனதில் வைத்து ''சொற்றுணை வேதியன்'' என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாடி அருளுகின்றார்.

''சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே''

(நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் - 1)

கல் கடலில் மிதந்தது. கட்டிய பாசக்கயிறுகள் அறுபட்டன. நாவுக்கரசர் பெருமான் கல்லாகிய தெப்பத்தின் மீது விளங்கினார். கல்லே தெப்பமாயிற்று. எல்லாவற்றையும் அருளவல்லது திருவைந்தெழுத்து. அந்தத்திருவைந்தெழுத்தின் ஆதரவினால் நாவுக்கரசருக்குக் கல்லும் துணையாயிற்று என்றால் அதில் ஒன்றும் விந்தை இல்லையே என்கின்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

''இருவினைப் பாசமும் மலக்கல் ஆர்த்தலின்
வருபவக் கடலின்வீழ் மாக்கள் ஏறிட
அருளும் மெய் அஞ்செழுத்து அரசை இக்கடல்
ஒருகல் மேல் ஏற்றிட உரைக்க வேண்டுமோ!''

(பெரிய புராணம் - 1394)

15. "யோக வழியில்"

அன்றாட வாழ்க்கையில் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்புகள், சமாளிக்க வேண்டிய பிரச்சனைகள், நம்முடைய முழு நேரத்தையும், ஆற்றலையும் எடுத்துக் கொள்கின்றன. நாம் யார், நம்முடைய நிலை என்ன என்று சிந்திக்க வாய்ப்பும், நேரமும் கிட்டாமல் வாழ்க்கை முடிந்து விடுகிறது. நம்மைப் பற்றியே கவலைப்பட்டுக் கொள்ளாத நிலையில் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பரம்பொருளைப் பற்றி எங்கே சிந்திக்கப் போகிறோம்? நமக்கெல்லாம் உலகம்தான் கடவுள். இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து வருவதையே குறிக்கோளாக வைத்து இறக்கும் வரை காலத்தை வீணடிப்பதில் நிபுணர்கள் ஆகிவிடுகிறோம். நம்மில் சிலர் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய உடம்பினையே கடவுள் என்று கருதி, அதைப் பேணுவதையே முக்கியமான எண்ணமாக வைத்து, வாழ்வை நடத்திப் பின்னர் மறைந்து விடுகின்றார்கள். சற்றுத் தீவிரமாகச் சிந்திப்பவர்கள் மனம் ஒன்று உள்ளது என்பதை உணர்ந்து கொண்டு, அதையே கடவுளாக நினைத்து, அதைக் கட்டுப்படுத்த இயலாமையால் மிக்கத் துன்பத்துடன் வாழ்வைக் கழித்து விடுகின்றார்கள். இன்னும் சிறிது பக்குவம் பெற்ற சிலர் உடலைத் தவிர உயிர் ஒன்று வேறாக உள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்கின்றார்கள். உயிரையே கடவுள் என்றும் சொல்லிக் கொள்வார்கள். இத்தகைய வேறுபாடுகள் நிறைந்து கிடக்கும்பொழுது உண்மையான நிலை என்ன என்பதை மக்கள் சரியாக உணர்ந்து கொள்ளவில்லையென்றால் அதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை.

திருமூலர்பெருமானைப் போன்ற ஒப்பற்ற யோகிகள் மெய்ப்பொருளையும், அத்துடன் நமக்கு இருக்கக்கூடிய தொடர்பையும் தம்முள்ளேயே உணர்ந்து யோக நெறி மூலமாக இந்த உண்மையை எல்லோரும் உணரமுடியும் என்று விளக்குகின்றார்கள். அவர்கள் மரண மில்லாப் பெருவாழ்வு பெற்றவர்கள். பூதவுடலைக் கருவியாகக் கொண்டு அவர்கள் யோகத்தின் சிகரத்தை எட்டி, தெளிந்த அறிவு பெற்றவர்களாக, தாம் பெற்ற அனுபவத்தை மக்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கின்றார்கள்.

இந்த உடம்பானது கருவிக் கூட்டங்களால் ஆனது. உடம்பில் ஐம்பொறிகள் உள்ளன. இவை வழியாக ஐம்புலன்கள் ஓயாமல் மனத்தை

உலக வழியில் பாயுமாறு இழுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. இந்த ஐம்புலன்களின் வழியே சென்றால் பரம்பொருளைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்யவோ, நாட்டம் செலுத்தவோ இயலாது. ஐம்பொறிகளுடன் சேர்ந்து இருப்பது மனமாகும். இந்த மனம் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். ஐம்பொறிகள் மனத்தை ஓயமால் சஞ்சலமடையச் செய்கின்றன. மனமானது காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகியவற்றால் சதா உந்தப்பட்டு வருகின்றது. அதன் காரணமாக அறியாமை என்கின்ற திரை நம்மிடமிருந்து மெய்ப்பொருளை மறைத்து வைக்கின்றது. இச்சை நிறைவேறாவிடில் கோபம் வருகிறது. கோபம் புத்தியை மயக்குகிறது. விருப்பும் வெறுப்பும் வளருகின்றன. ஆகவே, காமத்தீயினைக் கட்டுப்படுத்தி, மனதை இறைவன்பால் செல்லும்படி மாற்ற வேண்டும். ஐம்புலன்களையும் ஒரு முகமாக்கி உறுதிப்பாட்டுடன் அவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும். கோபமே தீவினைகளுக்கெல்லாம் வித்தாகும். கோபத்தைத் தணித்து மனத்திலே இறை அன்பை நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும். ஐம்புலன்கள் வழி மனம் செல்வதற்குப் பதிலாக, ஐம்புலன்களை மனத்தின்வழி செலுத்த வேண்டும். அறுபத்திமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரான சண்டேசுவர நாயனார் **''தம்மை ஐந்துபுலனும் பின்செல்லும் தகையார்''** என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றார். ஐம்புலன்கள் மதம்மிக்க யானைகளைப் போன்றவை. அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த அறிவு எனும் விளக்கினைத் தூண்டி வைக்க வேண்டும். திருநாவுக்கரசர் சுவாமிகள் **''உடம்பெனும் மனையகத்துள் உள்ளமே தகளியாக - மடம்படும் உணர்நெய்யட்டி உயிரேனும் திரிமயக்கி- இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகொள இருந்து நோக்கில் - கடம்பமர் காளை தாதை கழலடி காணலாமே''** என்பார்.

ஆழ்வார்களில் ஒருவரான பூதத்தாழ்வார் இதே கருத்துடன் ''அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா - நன்புருகி - ஞானச் சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன்'' என்று மொழிகின்றார். இறைவனுடைய அருளே இந்த அறிவாக மிளிர்கிறது. இந்த அறிவே மாயா விளக்காக உள்ளத்தில் பிரகாசிக்கிறது. அதாவது ஆதி அந்தம் இல்லாத சோதியே அருளொளி விளக்காக, அறிவொளியாக மனத்தில் கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றது.

''மனத்து விளக்கினை மாண்பட ஏற்றிச்
சினத்து விளக்கிணைச் செல்ல நெருக்கி
அனைத்து விளக்குந் திரியொக்கத் தூண்ட
மனத்து விளக்கது மாயா விளக்கே'' **(திருமந்திரம் - 602)**

யோகநெறி பாசப்பற்றை நீக்கி, சிற்றுணர்வைக் கட்டுப்படுத்தி ஐயம் நீங்கப்பெற்றுத் தெளிவான காட்சியைப் பெற பயன்படுகின்றது. ஆகவே, மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதே யோகமாகும். மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளாகிய சிவத்தின் மீது அன்பு வைத்துப் பல

ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். யோக நெறி என்றால் பொதுவாக மக்கள் அட்டாங்க யோகம் என்று சொல்லப்படும் உடலைப் பற்றிய அப்பியாசங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ள யோக முறைகளைத்தான் நினைத்துக்கொள்வார்கள். பண்டைக்காலம் முதற்கொண்டே நமது நாட்டில் அட்டாங்க யோகம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக இருந்து வருகின்றது. ஆனால், திருமூலருடைய உபதேசம் அட்டாங்க யோக சாதனையால் மட்டும் சிவ தரிசனத்தை அடைதல் இயலாது என்பதாகும். ஐம்பொறிகளையும், அந்தக்கரணங்களையும் அடக்கி இறைஞான ஒளியைத் தூண்டச் செய்வதே யோக நெறி என திருமூலர் கூறுவார். திருமூலர் ஓர் சிறந்த யோகியாவார். மூவாயிரம் ஆண்டுகள் தவம் இருந்து தனது உடலையும், மனதையும் கட்டுப்படுத்தி உள்ளொளியைப் பெருக்கி, இறைவனுடைய திருநடனத்தைத் தம்முள் கண்டு, அதை அனுபவித்து ஆண்டிற்கு ஒரு மந்திரமாக மூவாயிரம் மந்திரங்களை அருளிச் செய்துள்ளார். நீண்ட நெடுங்காலம் அவர் வாழ்ந்திருந்தார் என்றால் சிறந்ததொரு யோக நெறியில் அவர் முற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்றவராக இருந்திருந்தார். ஆகவே, திருமந்திரமாலையில் அவர் விளக்கும் யோக நெறி ஓர் மிக முக்கியமான பகுதியாகும்.

திருமந்திரத்தில் கூறப்படும் நெறி அட்டாங்க யோகம் எனப்படும். அதாவது இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்கிற எட்டுப் பகுதிகளை இந்த யோக நெறி கொண்டுள்ளது. இந்த எட்டு வழிகளையும் தனக்கு இறைவனே போதித்தான் என்று திருமூலர்பிரான் கூறியுள்ளதால் அவை மிக முக்கியமாகும். இந்த நெறியில் பொருந்தி நின்றவர்களுக்குப் பிறவியில்லை என்று திருமூலர் எடுத்துரைக்கின்றார். இவையெல்லாம் பலவித ஒழுக்க நிலைகளாகும். யோக நெறிக்கு ஒழுக்கச் சூழ்நிலை இன்றியமையாதது. **''ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்''** என்பது குறளின் அறிவுரையாகும். ஆன்மீகப் பற்று பெற விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் தன் உள்ளத்திற்கு மாறான ஒழுக்கம் கெட்ட பாதையில் செல்லாமல் காத்துக்கொள்வது மிகவும் முக்கியம். இயமமாவது தீயவைகளைச செய்யாதிருத்தல் ஆகும். கொல்லாதிருத்தல், பொய் கூறாமை, திருடாமை, ஆராய்ச்சி செய்யும் மனப்பான்மையுடைமை, நல்ல அடக்கமும், பண்பும் உடைமை, நீதி வழுவாத நெறியில் செல்லுதல், குற்றங்கள் புரியாமை, கள்ளையும், காமத்தையும் அகற்றுதல், மற்றும் பிறருக்குப்பகிர்ந்துண்ணும் தன்மை முதலியவை இயமமாகும். நிமயத்தில் நிற்பவர் தூய்மை, கருணை, பொறுமை, நேர்மை, வாய்மை போன்ற கோட்பாடுகளைக் கடைப்பிடிப்பர். மிதமான உணவு உண்பர். தவம், செபம், போதும் என்கின்ற மனம், கடவுளிடம் நம்பிக்கை, விரதங்களை அனுசரித்தல், உண்மை கேட்டு உணர்தல், தெய்வ பூசை செய்தல் போன்றவற்றைக் கொண்டவர்களாவர். நல்ல பழக்கங்கள் கடவுள் மீது நம்பிக்கையை வளர்க்கும். தீயொழுக்கம் கடவுள் நம்பிக்கைக்கு உலை வைத்துவிடும். ஆகவே, ஆன்மீக நெறியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள விரும்புபவர்கள் இயமங்களைக் கட்டுப்பாட்டுடன் அனுசரிக்க வேண்டும்.